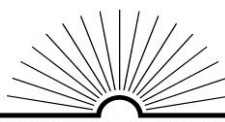

disputants חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ללשכת פרהדרין וכו'.												
וכי לשכת פרהדרין היתה? והלא לשכת בלווטי היתה אלא, בתחלה היו קורין אותה לשכת בלווטי, ומתוך שנותנין עליו ממון לכהונה ומחליפין אותה כל שנים עשר חודש, כפרהדרין הללו שמחליפין אותם כל שנים עשר חודש, לפיכך היו קוראין אותה לשכת פרהדרין.	תניא, רבי יהודה:											
הנחתומין לא חייבו אותן חכמים להפריש אלא תרומת מעשר וחלה.	תנן התם:											
בשלמא תרומה גדולה לא												
לפי ששלח בכל גבולי ישראל וראה שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד.	דתניא:											
מעשר ראשון ומעשר עני נמי לא - המוציא מחבירו עליו הראיה.												
אלא מעשר שני, נפרשו ונסקו, וניכלוהו בירושלים												
מתוך שפרהדרין הללו חובטין אותן כל שנים עשר חדש, ואומרים להן: מכרו בזול, מכרו בזול לא אטרוהנהו רבנן.	עולא:											
מאי פרהדרין												
פורסי.												
מאי דכתיב (משלי י) יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצרנה, יראת ה' תוסיף ימים - זה מקדש ראשון, שעמד ארבע מאות ועשר שנים ולא שמשו בו אלא שנים עשר כהנים גדולים, ושנות רשעים תקצרנה - זה מקדש שני, שעמד ארבע מאות ועשרים שנה, ושמשו בו יותר משלש מאות כהנים. צא מהם ארבעים שנה ששמשו שמעון הצדיק, ושמונים ששמשו יוחנן כהן גדול, עשר ששמשו ישמעאל בן פאבי, ואמרי לה אחת עשרה ששמשו רבי אלעזר בן חרסום - מכאן ואילך צא וחשוב: כל אחד ואחד לא הוציא שנתו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
וכל כך למה לפי שהיו לוקחין אותה בדמים	רבי יוחנן בן תורתא:											
תרקבא דדינרי עיילה לה מרתא בת בייתוס לינאי מלכא עד דאוקמיה ליהושע בן גמלא בכהני רברבי	דאמר ר' אסי:											
מפני מה חרבה שילה - מפני שהיו בה שני דברים, גלוי עריות ובזיון קדשים.	ואמר רבי יוחנן בן תורתא:											
גלוי עריות - דכתיב (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשו בניו לכל ישראל ואת אשר ישכבון את הנשים הצבאות פתח אהל מועד.												
כל האומר בני עלי חטאו - אינו אלא טועה	ואף על גב דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:											
מתוך ששהו את קניניהן, מיהא מעלה עליהן הכתוב כאילו שכבסו.												
בזיון קדשים - דכתיב (שמואל א ב) גם בטרם יקטרו את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מבשל כי אם חי ויאמר אליו האיש קטר יקטרו כיום החלב וקח לך כאשר תאוו נפשך ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה ותהי חטאת הנערים גדולה מאד פני ה' כי נאצו האנשים את מנחת ה'.												
מקדש ראשון מפני מה חרב?												
מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים.												
עבודה זרה - דכתיב (ישעיהו כח) כי קצר המצע מהשתרע												
מאי קצר המצע מהשתרע?												
קצר מצע זה מהשתרע עליו שני רעים כאחד.	רבי יונתן:											
(ישעיהו כח) והמסכה צרה כהתכנס												
כי מטי רבי יונתן להאי קרא בכי	רבי שמואל בר נחמני:											
מאן דכתיב ביה (תהלים לג) כנס כנד מי הים, נעשית לו מסכה צרה	אמר: [רבי יונתן]											
גלוי עריות - דכתיב (ישעיהו ג) ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים הלוך וטפוף תלכנה וברגליהן תעכסנה.												

OHR SOMAYACH
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants
◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story

? מימרא-statement
^ שאלה-challenge
! תירוץ-answer
■ ראיה-proof

מקרא-key:

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	מאן דאמר	יומא-שבעת ימים
	רבי יצחק:	יען כי גבהו בנות ציון - שהיו מהלכות ארוכה בצד קצרה ותלכנה נטויות גרון - שהיו מהלכות בקומה זקופה ומשקרות עינים - דהוו מליין כוחלא עיניהן הלוך וטפוף תלכנה - שהיו מהלכות עקב בצד גודל וברגליהן תעכסנה
		שהיו מביאות מור ואפרסמון ומניחות במנעליהן ומהלכות בשוקי ירושלים , וכשמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות בקרקע ומתיזות עליהן, ומכניסין בהן יצר הרע כארס דעכנא.
		שפיכות דמים - דכתיב (מלכים ב כא) וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלים פה לפה.
		רשעים היו אלא שתלו בטחונם בהקדוש ברוך הוא, דכתיב (מיכה ג) ראשיה בשחד ישפטו וכהניגה במחיר יורו ונביאייה בכסף יקסמו ועל ה' ישענו לאמר הלא ה' בקרבנו לא תבוא עלינו רעה. לפיכך הביא עליהן הקדוש ברוך הוא שלש גזרות כנגד שלש עבירות שבידם, שנאמר (מיכה ג) לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים עיין תהיה והר הבית לבמות יער.
		אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים מפני מה חרב?
		מפני שהיתה בו שנאת חנם - ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים.
		ובמקדש ראשון לא הוה ביה שנאת חנם? והכתוב (יחזקאל כא) מגוריי אל חרב היו את עמי לכן ספק אל ירך.
	ואמר רבי אלעזר:	אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה, ודוקרין זה את זה בחרבות שבלשונם
		ההיא בנשיאי ישראל הואי, דכתיב (יחזקאל כא) זעק והילל בן אדם כי היא היתה בעמי.
	ותנאי:	זעק והילל בן אדם יכול לכל? תלמוד לומר: היא בכל נשיאי ישראל.
	רבי יוחנן ורבי אלעזר:	ראשונים שנתגלה עונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עונם - לא נתגלה קצם.
	רבי יוחנן:	טובה צפורנן של ראשונים מכריסו של אחרונים.
	אמר ליה ריש לקיש:	אדרבה, אחרונים עדיף, אף על גב דאיכא שעבוד מלכיות - קא עסקי בתורה
	אמר ליה: [רבי יוחנן]	בירה תוכיח, שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים.
	שאלו את רבי אלעזר:	ראשונים גדולים או אחרונים גדולים?
	אמר להם: [רבי אלעזר]	תנו עיניכם בבירה.
	איכא דאמר, אמר להם: [רבי אלעזר]	עדיכם בירה.
		ריש לקיש הוי סחי בירדנא, אתא רבה בר בר חנה יהב ליה ידא.
	אמר ליה: [ריש לקיש]	אלהא סנינא לכו, דכתיב (שיר השירים ח) אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז, אם עשייתם עצמכם כחומה ועליתם כולכם בימי עזרא - נמשלתם ככסף, שאין רקב שולט בו, עכשיו שעליתם כדלתות נמשלתם כארז שהרקב שולט בו.
		מאי ארז?
	עולא:	ססמגור.
		מאי ססמגור?
	רבי אבא:	בת קול.
	כתנאי:	משתמו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול.

יומא ח' - טו':

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היא העיר הגדלה - איני יודע אם נינוה העיר הגדולה, אם רסן העיר הגדולה. כשהוא אומר (יונה ג) ונינוה היתה עיר גדולה לאלהים מהלך שלשת ימים - הוי אומר: נינוה היא העיר הגדולה.												
(במדבר יג) ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק.												
אחימן - מיומן שבאחים, ששי - שמשים את הארץ כשחיתות, תלמי - שמשים את הארץ תלמים תלמים.	תנא:											
דבר אחר: אחימן בנה ענת, ששי בנה אלוש, תלמי בנה תלבוש.												
ילידי הענק - שמעניקין החמה בקומתן.												
עתידיה רומי שתפול ביד פרס, שנאמר (ירמיהו מט) לכן שמעו עצת ה' אשר יעץ אל אדום ומחשבותיו אשר חשב אל יושבי תימן אם לוא יסחבום צעירי הצאן אם לא ישים עליהם נוהם	רבי יהושע בן לוי אמר רבי:											
מאי משמע דהאי צעירי הצאן פרס הוא - דכתיב (דניאל ח) האיל אשר ראית בעל הקרנים מלכי מדי ופרס. ואימא יון, דכתיב (דניאל ח) והצפיר השעיר מלך יון	מתקיף לה רבה בר עולא:											
כי סליק רב חביבא בר סורמקי אמרה קמיה דההוא מרבנן												
מאן דלא ידע פרושי קראי מותיב תיובתא לרבי? מאי צעירי הצאן - זוטרא דאחוהי	אמר ליה: [ההוא מרבנן]											
תירס זה פרס.	דתני רב יוסף:											
עתידיה רומי שתפול ביד פרס. קל וחומר! ומה מקדש ראשון שבנאוהו בני שם והחריבוהו כשדיים - נפלו כשדיים ביד פרסיים, מקדש שני שבנאוהו פרסיים והחריבוהו רומיים - אינו דין שיפלו רומיים ביד פרסיים?	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה ברבי אלעאי:											
עתידיה פרס שתפול ביד רומי	רב:											
בנויי ביד סתורין?	רב כהנא ורב אסי לרב:											
אין, גזירת מלך היא.	אמר להו: [רב]											
אינהו נמי הא קא סתרי בי כנישתא.	איכא דאמרי, אמר להו: [רב]											
עתידיה פרס שתפול ביד רומי. חדא - דסתרי בי כנישתא, ועוד: גזירת מלך הוא שיפלו בונין ביד סתורין.	תניא נמי הכי:											
אין בן דוד בא עד שתפשוט מלכות רומי הרשעה בכל העולם כולו תשעה חדשים שנאמר (מיכה ג) לכן יתנם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובון על בני ישראל.	דאמר רב יהודה אמר רב:											
כל הלשכות שהיו במקדש לא היו להן מזוזה, חוץ מלשכת פרהדרין שהיה בה בית דירה לכהן גדול.	תנו רבנן: [ת"ק]											
והלא כמה לשכות היו במקדש שהיה להן בית דירה, ולא היה להן מזוזה. אלא, לשכת פרהדרין גזירה היתה.	רבי יהודה:											
מאי טעמא דרבי יהודה?												
קסבר רבי יהודה כל בית שאינו עשוי לימות החמה ולימות הגשמים - אינו בית.	רבה:											
והכתיב (עמוס ג) והכיתי בית החרף על בית הקיץ	איתיביה אביי:											
בית חורף ובית קיץ - איקרי, בית סתמא - לא איקרי.	אמר ליה: [רבה]											
סוכת החג בחג, רבי יהודה מחייב	איתיביה אביי: [רבי יהודה]											
פותרין	חכמים:											
מחייב בעירוב ובמזוזה ובמעשר.	ותני עלה: רבי יהודה:											
וכי תימא: מדרבנן.												
בשלמא עירוב ומזוזה - איכא למימר מדרבנן, אלא מעשר מי איכא למימר מדרבנן? דילמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב.												
בשבעה - דכולי עלמא לא פליגי דמיחייבא, כי פליגי - בשאר ימות השנה.	אלא אמר אביי:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
גזרינן שאר ימות השנה אטו שבעה	רבנן סברי:											
לא גזרינן.	רבי יהודה סבר:											
והא סוכת החג בחג קתני	אמר ליה רבא:											
בשאר ימות השנה - כולי עלמא לא פליגי דפטורה, כי פליגי - בשבעה. וסוכה טעמא לחוד, ולשכה טעמא לחוד.	אלא אמר רבא:											
סוכה טעמא לחוד												
סוכה דירת קבע בעינן, ומיחייבא במזוזה.	רבי יהודה לטעמיה, דאמר:											
סוכה דירת עראי בעינן, ולא מיחייבא במזוזה.	רבנן לטעמייהו, דאמרי:											
ולשכה טעמא לחוד												
דירה בעל כרחא - שמה דירה	רבנן סברי:											
דירה בעל כרחא - לא שמה דירה, ומדרבנן הוא דתקינן לה, שלא יאמרו כהן גדול חבוש בבית האסורין.	רבי יהודה סבר:											
מאן תנא להא												
כל השערים שהיו שם לא היה להם מזוזה, חוץ משער ניקנור, שלפנים ממנו לשכת פרהדרין.	דתנו רבנן:											
לימא רבנן היא ולא רבי יהודה, דאי רבי יהודה - היא גופה גזירה, ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה?												
אפילו תימא רבי יהודה, כולה חדא גזירה היא.												
בשעריך - אחד שערי בתים, ואחד שערי חצירות, ואחד שערי מדינות, ואחד שערי עיירות, יש בהן חובת מצוה למקום. משום שנאמר (דברים ו) וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך.	תנו רבנן:											
הני אבולי דמחזא מאי טעמא לא עבדו להו רבנן מזוזה?	אביי לרב ספרא:											
הנהו חזוק לאקרא דכובי הוא דעבידי.	אמר ליה: [רב ספרא]											
ואקרא דכובי גופה תבעי מזוזה, דהא אית בה דירה לשומר בין האסורין?	אמר ליה: [אביי]											
בית הכנסת שיש בו בית דירה לחזן הכנסת - חייבת במזוזה.	דהא תניא:											
משום סכנה.	אלא אמר אביי:											
מזוזות יחיד נבדקת פעמים בשבוע, ושל רבים פעמים ביובל.	דתניא:											
מעשה בארסבין אחד שהיה בודק מזוזות בשוק העליון של צפורי, ומצאו קסדור אחד ונטל ממנו אלף זוז.	ואמר רבי יהודה:											
שלוחי מצוה אין ניוזקין	והאמר רבי אלעזר:											
היכא דקביע היזקא - שאני, דכתיב (שמואל א טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני ויאמר ה' עגלת בקר תקח בידך ואמרת לזבה לה' באתי.												
בית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות - פטורין מן - המזוזה, מפני שהנשים נאותות בהן.	תני רב כהנא קמיה דרב יהודה:											
ומאי נאותות - רוחצות.												
טעמא - דרוחצות, הא סתמא - חייבין?	אמר ליה רב יהודה:											
רפת בקר פטורה מן המזוזה.	והתניא:											
אלא, מאי נאותות - מתקשטות.	[רב יהודה]											
אף על פי שהנשים מתקשטות בהן - פטורין.	והכי קתני:											
ושהנשים מתקשטות בהן פטורין?	אמר ליה רב כהנא:											
רפת בקר פטורה מן המזוזה, ושהנשים מתקשטות בהן - חייבת במזוזה.	והתניא:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
אלא מאי אית לך למימר - מתקשטות תנאי היא, לדידי נמי סתמא תנאי היא.	[רב כהנא]											יא
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן ולבית הבקר ולבית העצים ולבית האוצרות, שפטורין מן המזוזה	דתניא: [ת"ק]											יא
מחייבין.	ויש:											יא
בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה, ושהנשים נאותות בהן - פטורין מן המזוזה.	באמת אמרו:											יא
רב כהנא מתרץ לטעמיה, ורב יהודה מתרץ לטעמיה.												יא
רב כהנא מתרץ לטעמיה:												יא
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן, ולבית הבקר, ולבית העצים, ולבית האוצרות, שפטורין מן המזוזה בסתם.	[ת"ק]											יא
שמחייבים בסתם.	ויש:											יא
בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה, ושהנשים נאותות בהן, ומאי נאותות - רוחצות, פטורין מן המזוזה.	באמת אמרו:											יא
אי הכי היינו מרחץ												יא
אשמעינן מרחץ דרבים, ואשמעינן מרחץ דיחיד. דסלקא דעתך אמינא: מרחץ דרבים דנפיש זוהמיה, אבל מרחץ דיחיד, דלא נפיש זוהמיה - אימא ליחייב במזוזה, קא משמע לן.												יא
רב יהודה מתרץ לטעמיה:												יא
ביתך - ביתך המיוחד לך, פרט לבית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות, שפטורין מן המזוזה אפילו מתקשטות.	הכי קתני: [ת"ק]											יא
מחייבין במתקשטות.	ויש:											יא
אבל סתם - דברי הכל פטור.	[ד"ה]											יא
בית הכסא, ובית הבורסקי ובית המרחץ, ובית הטבילה, אף על פי שהנשים מתקשטות בהן - פטורין מן המזוזה, משום דנפיש זוהמיה.	באמת אמרו:											יא
ולרב יהודה סתמא דברי הכל פטור?												יא
בשערך - אחד שערי בתים, ואחד שערי חצירות, ואחד שערי מדינות, ואחד שערי עיירות, ורפת, ולולין, ומתבן, ואוצרות יין, ואוצרות שמן - חייבין במזוזה.	והתניא:											יא
יכול שאני מרבה אף - בית שער אכסדרה ומרפסת												יא
תלמוד לומר בית, מה בית מיוחד לדירה - יצאו אלו שאין מיוחדין לדירה.												יא
יכול שאני מרבה אף בית הכסא, ובית הבורסקי, ובית המרחץ, ובית הטבילה												יא
תלמוד לומר, בית, מה בית העשוי לכבוד - אף כל העשוי לכבוד, יצאו אלו שאין עשויין לכבוד.												יא
יכול שאני מרבה אף הר הבית והלשכות והעזרות												יא
תלמוד לומר בית, מה בית שהוא חול - אף כל שהוא חול, יצאו אלו שהן קודש												יא
תיובתא.												יא
ששה שערים פטורין מן המזוזה: בית התבן, ובית הבקר, ובית העצים, ובית האוצרות, ושער המדי, ושער שאינו מקורה, ושער שאינו גבוה עשרה.	תני רב שמואל בר יהודה קמיה דרבא:											יא
פתחת בששה וסלקת בשבעה?	אמר ליה: [רבא]											יא
שער המדי תנאי היא	אמר ליה: [רב שמואל בר יהודה]											יא
כיפה, רבי מאיר מחייב במזוזה	דתניא: [רבי מאיר]											יא
פטורים	הכמים:											יא

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שאם יש ברגלה עשרה - שחייבת במזוזה.	ושוין:					!						
דכולי עלמא, גבוהה עשרה ואין ברגלה שלשה - ולא כלום היא. אי נמי, יש ברגלה שלשה ואינה גבוהה עשרה - ולא כלום היא. לא נחלקו אלא בגבוהה עשרה, ויש ברגלה שלשה, ואין ברחבה ארבעה ויש בה לחוק להשלימה לארבעה.	אביי:											
חוקקין להשלים	רבי מאיר סבר:											
אין חוקקין להשלים.	רבנן סברי:											
בית הכנסת ובית האשה ובית השותפין - חייבת במזוזה.	תנו רבנן:											
פשיטא												
מהו דתימא: ביתך - ולא ביתה, ביתך - ולא בתיהם, קמשמע לן.												
ואימא הכי נמי												
אמר קרא (דברים יא) למען ירבו ימיכם וימי בניכם, הני בעו חיי והני לא בעו חיי?												
אלא ביתך למה לי?												
כדרבא.												
דרך ביאתך, וכי עקר איניש - כרעיה דימינא עקר ברישא.	דאמר רבא:											
בית הכנסת ובית השותפין ובית האשה - מטמאין בנגעים.	תניא אידך:											
פשיטא												
מהו דתימא: (ויקרא יד) ובא אשר לו הבית, לו - ולא לה, לו - ולא להן, קא משמע לן.												
ואימא הכי נמי												
אמר קרא: (ויקרא יד) בבית ארץ אחזתכם.												
אלא לו למה לי?												
מי שמיחד ביתו לו, שאינו רוצה להשאיל כליו, ואומר שאין לו, הקדוש ברוך הוא מפרסמו, כשמפנה את ביתו, פרט למשאיל כליו לאחרים.												
ובית הכנסת מי מטמאין בנגעים?												
יכול יהיו בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין בנגעים - תלמוד לומר ובא אשר לו הבית - מי שמיחד לו, יצאו אלו שאין מיוחדין לן	והתניא:											
לא קשיא - הא - רבי מאיר, הא רבנן												
בית הכנסת שיש בה בית דירה לחזן הכנסת - חייב במזוזה	דתניא:											
ושאין בה בית דירה - רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]											
פוטריין.	חכמים:											
ואיבעית אימא: הא והא רבנן, ולא קשיא - הא - דאית בה בית דירה, הא - דלית בה בית דירה.												
ואי בעית אימא: הא והא דלית בה בית דירה. והא דכרכים והא דכפרים.												
ודכרכים אין מטמא בנגעים?												
אחזתכם - אחזתכם מטמא בנגעים, ואין ירושלים מטמא בנגעים.	והתניא: [ת"ק]											
אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד.	רבי יהודה:											
הא בתי כנסיות ובתי מדרשות - מטמאין בנגעים, ואף על גב דכרכים נינהן												
אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד.	אימא: אמר רבי יהודה:											

יומא ח' - טו':

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טובא איכא: כהן גדול משמש בשמונה, והדייט בארבעה.												ז
אלא לאו - ביום הכפורים.												!
לא, לעולם בשאר ימות השנה, ובהנך דשויין.	אמרי:											ז
אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים - דברי הכל של בויז, בשאר ימות השנה - דברי הכל של כלאים.	כי אתא רבין אמר:											
לא נחלקו אלא באבנטו של כהן הדיוט, בין בשאר ימות השנה בין ביום הכפורים.												
של כלאים	שרבי אומר:											
של בויז.	ורבי אלעזר ברבי שמעון אומר:											
אף אנן נמי תנינא:	רב נחמן בר יצחק:											
(ויקרא ו) על בשרו, מה תלמוד לומר ילבש - להביא מצנפת ואבנט להרמת הדשן, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]											
להביא בגדי כהן גדול ביום הכפורים, שהן כשרין לכהן הדיוט.	רבי דוסא:											
שתי תשובות בדבר, חדא: דאבנטו של כהן גדול ביום הכיפורים לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט, ועוד: בגדים שנשתמשה בהן קדושה חמורה תשמש בהן קדושה קלה? אלא מה תלמוד לומר ילבש - לרבות את השחקין.	רבי:											ז
ואודא רבי דוסא לטעמיה												
(ויקרא טז) והניחם שם, מלמד שטעונין גניזה.	דתניא: [ת"ק]											ז
שלא ישתמש בהן יום הכיפורים אחר.	רבי דוסא:											ז
אירע בו פסול ומינו אחר תחתיו - ראשון חוזר לעבודתו, שני - כל מצות כהונה גדולה עליו, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											ז
ראשון - חוזר לעבודתו, שני - אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט.	רבי יוסי:											ז
מעשה ביוסף בן אלם מציפורי שאירע בו פסול בכהן גדול, ומינוהו תחתיו.	אמר רבי יוסי:											ז
ראשון - חוזר לעבודתו, שני - אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט.	ואמרו חכמים:											ז
כהן גדול - משום איבה,												ז
כהן הדיוט - משום מעלין בקודש ולא מורידין.												ז
הלכה כרבי יוסי.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											ז
ומודה רבי יוסי שאם עבר ועבד - עבודתו כשרה.												ז
הלכה כרבי יוסי, ומודה רבי יוסי שאם מת ראשון - שחזור לעבודתו.	רב יהודה אמר רב:											ז
פשיטא												ז
מהו דתימא: הוויא ליה צרה מחיים, קא משמע לן.												ז
אף אשה אחרת מתקנין לו.	רבי יהודה:											ז
ורבנן נמי, הא חישיי לשמא												ז
טומאה - שכיחא, מיתה - לא שכיחא.	אמרי לך רבנן:											ז
אם כן אין לדבר סוף.	אמרו לו:											ז
שפיר קא אמרי ליה לרבי יהודה												ז
למיתה דחדא - חיישינן, למיתה דתרתי - לא חיישינן.	ורבי יהודה אמר לך:											ז
ורבנן												ז

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי איכא למיחש - אפילו למיתה דתריין חיישינן.	[רבנן]											יג.
ורבנן, נימרו אינהו לנפשיהן												יג.
כהן גדול זריז הוא.	אמרי לך רבנן:											יג.
אי זריז הוא למה מתקנין כהן אחר?												יג.
כיון דעבדינן ליה צרה - כל שכן דמזדרז טפי.												יג.
ומי סגי ליה בתקנתא? ביתו אמר רחמנא, והך לאו ביתו היא												יג.
דמקדש לה.												יג.
והא כמה דלא כניס לה - לאו ביתו היא												יג.
דכניס לה.												יג.
אם כן הוה ליה שני בתים, ורחמנא אמר (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, ולא בעד שני בתים												יג.
דהדר מגרש לה.												יג.
אי מגרש לה - הדרא קושיין לדוכתא												יג.
לא צריכא, דמגרש לה על תנאי, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שתמותי.												יג.
ודילמא לא מיתא, והוה ליה שני בתים												יג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמותי, אי לא מיתה - מיגרשא לה, ואי קיימא הך.												יג.
ודילמא היא לא מיתה, והוה ליה גיטא דהאי גיטא, ומיתא חברתה, וקם ליה בלא בית												יג.
אלא, דאמר לה על מנת שתמות אחת מכס, מיתה הא - קיימא הך, מיתה הך - הא קיימא הא.												יג.
ודילמא לא מיתא ולא חדא מינייהו, והוה ליה שני בתים												יג.
ועוד: כי האי גוונא מי הוי גיטא?												יג.
הרי זה גיטיך על מנת שלא תשתי יין כל ימי חיי וחייכי - אין זה כריתות, כל ימי חיי פלוני - הרי זה כריתות	והאמר רבא:											יג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך אי לא מיתה חברתה - מיגרשא, ואי מיתה הא - הא קיימא הא.												יג.
ודילמא מיתא חברתה בפלגא דעבודה, ואיגלי מלתא למפרע דגיטא דהא לאו גיטא הוא, ועביד ליה עבודה בשני בתים												יג.
אלא, דאמר לה הרי זה גיטיך על מנת שתמות חברתיך												יג.
ודילמא מיתא חברתה, והוה ליה גיטא דהא גיטא, וקם ליה בלא בית?												יג.
אלא, דמגרש להו לתרויהו, לחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך ולחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תכנסי לבית הכנסת.												יג.
ודילמא לא מיתא חברתה ולא עיילא היא לבית הכנסת, והוה ליה גיטא דתרויהו גיטא, וקם ליה בלא בית												יג.
אלא, לחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שלא תמות חברתיך ולחדא אמר לה הרי זה גיטיך על מנת שאכנס אני לבית הכנסת. דאי מיתא הא - קיימא הא. ואי מיתא הא - קיימא הא. מאי איכא למימר - דילמא מיתא חברתה בפלגא דעבודה, ועבד ליה עבודה למפרע בשני בתים. אי חזי לה דקא בעיא למיתא - קדים איהו ועייל לבית הכנסת, ומשוי לגיטא דהא גיטא למפרע.												יג.
אלא מעתה שתי יבמות הבאות מבית אחד לא יתייבמן	מתקיף לה רב אסי ואיתימא רב עזרא:											יג.
יבמות, יבמתו - ריבה.												יג.
אלא מעתה ארוסה לא - תתייבם	מתקיף לה רבינא, ואיתימא רב שרביה:											יג.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
החוצה - לרבות את הארוסה.												!
כהן גדול מקריב אונן, ואינו אוכל.	תנו רבנן: [ת"ק]											!
כל היום.	רבי יהודה:											!
מאי כל היום?												!
לא נצרכה אלא להביאו מתוך ביתו.	רבא:											!
השתא לרבי יהודה אפוקי מפקינן ליה	אמר ליה אבוי:											!
היה עומד ומקריב על גבי המזבח, ושמע שמת לו מת - מניח עבודתו ויוצא, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]											!
יגמור.	רבי יוסי:											!
ואת אמרת מייחנין ליה מתוך ביתו?												!
מאי כל היום לומר שאינו עובד כל היום, גזירה שמא יאכל.	אלא אמר רבא:											!
ומי גזר רבי יהודה שמא יאכל?	רב אדא בר אהבה לרבא:											!
אף אשה אחרת מתקנינן לו, שמא תמות אשתו.	והתנן, רבי יהודה											!
ואי מייתא אשתו - עביד עבודה, ולא גזר רבי יהודה שמא יאכל												!
הכי השתא? התם, כיון דיום הכפורים הוא, דכולי עלמא לא קא אכלי - הוא נמי לא אתי למיכל. הכא דכולי עלמא אכלי - הוא נמי אתי למיכל.	אמר ליה:											!
וכי האי גוונא מי חיילא עליה אנינות? והא מיגרשא												!
נהי דאנינות לא חייל עליה, אטרודי מי לא מיטריד?												!
כל שבעת הימים הוא זורק את הדם, ומקטיר את הקטורת, ומיטיב את הנרות, ומקריב את הראש ואת הרגל.												!
ושאר כל הימים, אם רצה להקריב - מקריב, שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בראש.												!
מאן תנא?												!
דלא כרבי עקיבא. דאי רבי עקיבא	רב חסדא:											!
טהור שנפלה עליו הזאה - טמאתו	הא אמר: [רבי עקיבא]											!
היכי עביד עבודה?												!
(במדבר יט) והזה הטהר על הטמא, על הטמא - טהור, ועל הטהור - טמא, דברי רבי עקיבא.	דתניא: [רבי עקיבא]											!
אין הדברים הללו אמורין אלא בדברים המקבלים טומאה.	חכמים:											!
מאי היא												!
נתכוון להזות על הבהמה והזה על האדם אם יש באזוב - ישנה, נתכוון להזות על האדם והזה על הבהמה אם יש באזוב - לא ישנה.	כדתנן:											!
מאי טעמא דרבי עקיבא												!
נכתוב רחמנא והזה הטהר עליו, מאי על הטמא - שמע מינה: על הטמא טהור ועל הטהור טמא.	[רבי עקיבא]											!
ורבנן												!
האי לדברים המקבלים טומאה הוא דאתא, אבל הכא - קל וחומר הוא - אם על הטמא טהור - על הטהור לא כל שכן?	[רבנן]											!
ורבי עקיבא												!
היינו דקאמר שלמה (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.	[רבי עקיבא]											!

OHR SOMAYACH אוהר שמח
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

יומא ח: - טו:

יומא ח' - טו:

OHR SOMAYACH אוהר שמח
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

Talmud Navigator